

ကလျာ
[ဝိညာဉ်]

အိမ်ထောင်ရေးအတွက်

အခန်း(၁)

"ချစ် ဝမ်းနည်းနေသလားဟင်"

"ဒီလိုလုပ်ရင် ဒီလိုဖြစ်မယ်ဆိုတာ အစကတည်းက သိပြီးသားပါ ကိုကိုရယ်။ အမေနဲ့ အဘကိုတော့ သနားတယ်။ ခက်နွယ်ကို သမီးအဖြစ် ကစွန့်လွှတ်လိုက်သလို သူတို့ ရင်ထဲက ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေပါ စွန့်လွှတ် ချုပ်ငြိမ်းသွားပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်။ အဘနဲ့ အမေက ခက်နွယ်ကို သိပ်ချစ်ကြတာမဟုတ်လား"

ချစ်ဇနီး၏ ကြေကွဲမှုမျက်ရည်စများ မျက်ဝန်းအိမ်မှာ ပြည့်အိုင်လာ သည် ကို မြင်ရတော့ ရင်၌ နှင့်သွားမိသည်။

"ဖြစ်ပြီးမှ တော့ ဘာမှ တွေးမနေပါနဲ့ တော့ချစ်ရယ်။ ကိုကိုလေ ... အချစ်ဆုံးခင်ပွန်းသည် တစ်ယောက်အနေနဲ့ သာ မကဘဲ အဘနဲ့ ကြီးဒေါ်တို့ ကို ကိုယ်စားပြုတဲ့ မေတ္တာနဲ့ ပါ ပေါင်းစပ်ပြီး ခက်နွယ်ကို ယုယမယ်၊ မြတ်နိုးမယ်၊ ကြင်နာပါ့မယ် ကိုကို ချစ်လေးရယ်"

ငယ်ချစ်ဦး ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်မှာ နူးညံ့လှပသော မေတ္တာများ အကြင်နာများ ဖြင့် သူတို့ ၏ အိမ်ထောင်ရေးကို ထုံမွမ်းတည်ဆောက်ရုံ မျှဖြင့် မလုံလောက်နိုင်ကြောင်း လက်တွေ့သိရှိကြရလေပြီ။

ကိုတင်အောင်မင်း တစ်ကိုယ်တည်းဘဝက ဖြစ်သလိုနေ၍ ဖြစ်သော်လည်း . . ‘အိမ်ထောင်တစ်ခု’ ဆိုသော ဖွဲ့စည်းမှုဖြစ်လာသည့်အခါ လိုအ

ပ်ခြင်းများ စွာနှင့် ကြုံကြိုက်ရတော့သည်။ ။

ဤကွက်လပ်များ စွာကို ဖြည့်ဆည်းပေးသူက ကိုတင်အောင်မင်း၏ အိမ်နီးချင်းမိတ်ဆွေ "ဒေါ်နန်းခမ်းအေး နှင့် ဦးမြတ်စံ ဇနီးမောင်နှံ" ပါတည်း။ ။

ဦးမြတ်စံမှာ မူဆယ်သူ နန်းခမ်းအေးနှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီး ဤနမ့်ခမ်းမူဆယ်တစ်ဝိုက်တွင် အခြေချနေထိုင်လျက်ရှိသော ပြည်မသားတစ်ဦး ဖြစ်ပါ၏။ ။

စိတ်သဘောထား ကောင်းလွန်းရှာသော ဤဇနီးမောင်နှံမှာ . . .

ရခါစ ကိုတင်အောင်မင်းတို့ ချစ်သူနှစ်ယောက်ကို သနားခြင်းကြီးစွာဖြင့် အသေးအမွှားကိစ္စလေးမှ အစ ကြီးကြီးမားမားပြဿနာများ အထိ ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ကူညီပေးကြလေတော့သည်။ ။

သူတို့ သည် လက်ဖက်ခြောက်ခြံများ စွာကို ပိုင်ဆိုင်၍ စီးပွားရေး တောင့်တင်းသော အိမ်ထောင်စု ဖြစ်လေသည်။ ။

ကိုတင်အောင်မင်းတို့ ကြင်စဦးဇနီးမောင်နှံမှာ သူတို့ နှစ်ဦးကို အစ်ကိုကြီး အစ်မကြီးအဆင့်လောက်သာမက မိဘများကိုယ်စား အားကိုးစိတ်နှင့် ချစ်ခင်တွယ်တာနေကြချိန်ဖြစ်လေသည်။ ။

ယခု စောခက်နွယ်၌ ကိုယ်ဝန်ရှိစမို့ အားငယ်စိတ်များ ဖြစ်ထွန်းနေသည် ကို ဒေါ်နန်းခမ်းအေးက အဘက်ဘက်မှ လိုလေသေးမရှိအောင် ကူညီပေးနေချိန်ဖြစ်ပေသည်။ ။

"ရှေ့ပါကွယ်၊ လိမ္မော်သီးလေးစားပါလားနော်"

ကိုယ်တိုင်နှာ၍ ပေးရှာသဖြင့် အားနာစိတ်ကြောင့် ယူစားလိုက်ရသော်လည်း ရင်ထဲမှာ ပျို့တက်လာသည်။ ။ ဘာဆိုဘာမှ စားချင်စိတ်မရှိ

"ကဲ .. ဒါဆို တစ်ရေးလောက် အိပ်လိုက်ပါဦးလား ဟင် စောခက်နွယ်"

အိပ်ရာထက်မှာ စောခက်နွယ် လဲလျောင်းလိုက်တော့ ..

"အို .. ငါ့သား တကယ်လိမ္မာတာပဲ"

နန်းခမ်းအေး၏ ပေါင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော လေးနှစ်ရွယ်သားလေး "ကိုကို"သည် စောခက်နွယ်၏ ခြေရင်းမှ ဂွမ်းကပ်စောင်ကို လွှမ်းခြုံပေးလိုက်သောကြောင့် ...

"ကျေးဇူးပါပဲ ကိုကိုရယ်"

စောခက်နွယ်က ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ပါးဖောင်းဖောင်းလေးနှင့် ချစ်စရာကောင်းလှသောကလေးကို တစ်ချက်နမ်းရှိုက်လိုက်ပြီးမှ ...

"ကိုကိုလေး လေးနှစ်တောင်ကျော်နေပြီ၊ နောက်ထပ်ကလေးမရအောင် မမအေးဘာလုပ်ထားလဲဟင်"

"အို . . . ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး။ ဘာမှ လဲမလုပ်တတ်ဘူး။ ကိုမြတ်စံရော မမရော ကလေးလိုချင်နေ ကြတာ။ သူ့သဘာဝအရ မရတာ"

"အင်း .. လိုချင်တဲ့ သူကျတော့လည်း မရ၊ မလိုချင်သေးတဲ့ လူမှာ မှလာပြီးရနေတယ် မမအေးရယ်"

"ဒီလို မပြောကောင်းဘူးလေ စောခက်နွယ်ရယ် .. သားသမီးဆိုတာ ရတနာပဲ။ အိမ်ထောင်ကျစ ဘယ်သူမှ မလိုချင်ကြဘူး။ ရလာတော့လည်း ချစ်လိုက်ရတာမှ အသည်းခိုက်ခိုက်တုန်လို့ .. နော် သားကြီး ..."

စောခက်နွယ်ကိုပြောရင်း ရင်ခွင်တွင်းမှ သူ့သားကြီးကိုဖက်ပြီး ပြောလိုက်တော့ သားကြီးကိုကိုက သူ့မိခင်ကို လည်ပင်းမှ သိုင်းဖက်ပြီး အားပါးတရရှိက်နမ်းလိုက်သည်။ ။ ဤမြင်ကွင်းကြောင့် ညှိုးရော်နေသော စောခက်နွယ်၏ မျက်နှာမှာ မေတ္တာအရိပ်အငွေ့နိဒါန်းများကြောင့် ကြည်ရွှင်လန်းဆန်းလာရသည်။ ။

"ကဲ .. ကဲ .. တစ်ရေးအိပ်လိုက်၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ဆိုတာ အားရှိမှ "

နန်းခမ်းအေးတို့ သားအမိ အပြင်ဘက်ထွက်သွားတော့ ဝမ်းတွင်းမှ လူးလွန်နေသော ရင်သွေးလေးမှီခိုရာကိုမှန်း၍ ဝမ်းပြင်ပေါ် အသာလေးလက်တင်ပြီး အိပ်ပျော်နိုင်အောင် ကြိုးစားရရှာသည်။ ။

"ဘယ့်နှယ့်လဲ"

တစ်ဖက်ခြံမှ ကိုမြတ်စံ၏ မေးငဲ့၍ မေးသော မေးခွန်းကြောင့် သားကိုလက်ဆွဲပြီး နန်းခမ်းအေးမှာ ခင်ပွန်းသည် ရှိရာသို့ ချည်းကပ်၍ လေသံတိုးတိုးဖြင့် ...

"စောစောက အလူးအလဲအန်နေတာ၊ ခုတော့ နေသာသွားပါပြီ"

"အင်း .. စောခက်နွယ်က ပါးပါးနွဲ့နွဲ့ရယ် .. သန္ဓေသားကလည်း ထွားပုံရတယ်"

"ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မတော့ စိတ်လေးတယ်၊ သွေးအားလည်း သိပ်နည်းတယ်တဲ့ ၊ သူ့ကြည့်ရတာ စိတ်ပူစရာပဲ"

"အေးပေါ့ကွာ .. တို့ ရှိရာကို အားကိုးတကြီး ရောက်လာရှာတဲ့ မိန်းကလေးမို့ သူ့ဒုက္ခအပေါင်းကို တို့ ပါဝေမျှခံစားပြီး အစွမ်းကုန်ကူညီ ပေးရတော့မှာ ပေါ့လေ"

အခန်း(၂)

နမ့်ခမ်း ဆေးရုံ...

နမ့်ခမ်းတစ်မြို့လုံး၏ အမြင့်ဆုံးကုန်းမြေမှာ တည်ဆောက်ထားသော ဆေးရုံ။

မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်ရှိ မည်သည့် အဆောက်အအုံပုံစံနှင့်မတူသော ဆန်းသစ်လှပသည့်ပုံစံ။

လုံးချော ကျောက်တုံးအကြီးအသေးနှင့် ရွယ်တူစသည် တို့ ကို အဆင့်ဆင့်ရွေးချယ်ပြီး ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်တစ်တုံးအဆင့်ဆင့်စီထပ်ပြီး အင်္ဂတေနှင့် ကပ်ဆက်ထားသော နံရံများနှင့် အဆောက်အအုံများ ဖြစ်လေသည် ။

ဆေးရုံဝင်းအတွင်းရှိ အဆောက်အအုံကြီးငယ် အားလုံးအုတ်တစ်ချပ်မျှမပါရှိ။

အင်္ဂတေနှင့် ကျောက်တုံးများ ချည်းသာ ဆောက်လုပ်ထားပါသဖြင့် ကြည့်ရသည် မှာ ဆန်းသစ်လှပလွန်းလှသည် ။

ဤနမ့်ခမ်းမြို့နယ်အထိ သိန္နီစော်ဘွားမှ လှမ်း၍ အုပ်ချုပ်ခဲ့သဖြင့် မြေဧက(၃၀)ကျော်ကို အမေရိကန်နှစ်ခြင်းသာသနာပြုအဖွဲ့က သိန္နီစော်ဘွားထံမှ တောင်းယူခဲ့ပြီး သာသနာပြုကိစ္စ၊ ဆေးရုံကိစ္စ၊ စာသင်ကျောင်းကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်ခဲ့လေသည် ။

ဤနမ့်ခမ်းဆေးရုံကြီးကို (၁၉၀၂)ခုနှစ်တွင် အမေရိကန်သာသနာပြု ဆရာဝန်ကြီးဒေါက်တာဟားပါး (Dr.Harper) ဆိုသူက သစ်သားအဆောက်အအုံဖြင့် ဆေးရုံကိုစတင် တည်ဆောက်ခဲ့ပြီး

အနှစ် နှစ်ဆယ်အကြာ . . .

(၁၉၂၂)ခုနှစ်တွင် မှ ဒေါက်တာ ဂေါ်ဒင်စတတ်ဖလားဆီးကရေဗ် (Dr. Gordon Stiffler Seagrave) က ဆက်လက်တည်ဆောက်ခဲ့သည်။ ။

ဤ ဒေါက်တာဆီးကရေဗ်သည် သူ့ဘဝကို နမ့်ခမ်းမြေမှာ ပင် မြှုပ်နှံခဲ့ရှာသည်။ ။

(၁၉၆၅)ခုနှစ်၊ မတ်လ(၂၈)ရက်နေ့တွင် ဤဆေးရုံဝင်းအတွင်း၌ပင် ကွယ်လွန်သွားရှာသည်။ ။ နှစ်ပေါင်း လေးဆယ်ကျော်ကြားအောင် သူ့ဘဝကို ဤနမ့်ခမ်းရှိ မောရှမ်းတို့ ၏ ကျန်းမာရေးအတွက် ပေးဆပ်သွားခဲ့ရှာသော ဆရာဝန်ကြီးကို ဂုဏ်ပြုထိုက်လှပေသည်။ ။

နှစ်ထပ်တိုက်ဆေးရုံကြီး၏ နောက်ဘက် တစ်ထပ်တိုက် မွေးလူနာဆောင်ရှေ့မှာ ရပ်လျက် ဆရာဝန်ကြီးဆီးကရေဗ် နေထိုင်သွားခဲ့ရာ အိမ်ကိုကြည့်ပြီး ခဏတာမျှ စဉ်းစားတွေးတောလိုက်ပြီးမှ ...

"မအေးလည်း ထွက်မလာသေးပါလားအစ်ကို"

"စောင့်နေလို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့"

"ခက်နွယ်ရဲ့ အခြေအနေက သိပ်မကောင်းဘူးဆိုလို့ ကျွန်တော်မအိပ်နိုင်တာ တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီ၊ စိတ်ပူတယ် အစ်ကိုရာ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ခက်နွယ်ကို သိပ်သနားတယ်ဗျာ"

သောကမျက်ရည်စများ မျက်ဝန်းမှာ စွန်းထင်းလျက် မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်ဖြစ်နေသော တင်အောင်မင်းကိုကြည့်ပြီး ကိုမြတ်စံက သူတ

တိသမျှသော စကားပရိယာယ်များ ဖြင့် နှစ်သိမ့်နေရှာသည်။ ။

"မွေးပြီ ... မွေးပြီ"

"ဟာ"

နန်းခမ်းအေး ပြေး လာပြီးပြောတော့ တင်အောင်မင်း
ဘာပြောရမှန်း မသိတော့။ ။ ဝမ်းသာရခြင်းသတင်းက သူ့ရင်မှာ ဆိုပိတ်
နေ၏။

"ဟဲ့ ဘာလေးလဲ"

ဟုတ်ပါရဲ့ ။ ကိုမြတ်စံမေးမှ ဒီမေးခွန်းကို သူမေးရမှာ ပါလားဟု သ
တိရသည်။ ။

"သမီး ... သမီးလေး"

ယောက်ျားလေးမှ လိုချင်ကြသော ယောက်ျားတို့ သဘာဝအတိုင်း
တစ်ချက်စိတ်ထင့်သွားပြီးမှ ...

အို ... ဘာလေးပဲဖြစ်ဖြစ် အရေးကြီးတာက ...

"မအေး ... ခက်နွယ် နေကောင်းရဲ့ လားဟင် ... ကျွန်တော်လာကြ
ည့်လို့ ရမလား ... လာကြည့်ခွင့်ပြုပါလို့ ပြောပေးစမ်းပါ"

"အင်း ... အင်း"

နန်းခမ်းအေးပြေးဝင်သွားပြီး တော်တော်နှင့်ပေါ်မလာ။

စိုးရိမ်စိတ်သည် တင်အောင်မင်း၏ နှလုံးသည်းပွတ်ကို မီးညွန့် မီးခွ
က်တို့ နှင့် ရှို့မြှိုက်နေသလိုခံစားရသည်။ ။

ခဏကြာတော့ ဆရာမတစ်ယောက်ထွက်လာသည်။ ။

"စောခက်နွယ်ရဲ့ ခင်ပွန်းပါလာတဲ့ . . ကိုမြတ်စံလည်း လိုက်ခဲ့လေ"

ဆရာမလေးက ကိုမြတ်စံ၏ အသိ . . .

အမျိုးသားနှစ်ယောက် အမျိုးသမီးမွေးလူနာခန်းဆောင်များကို ဖြတ်
လျှောက်ပြီး မွေးခန်းရှေ့အရောက်တွင် . .

"ဝင်ကြည့်ပါ ကိုတင်အောင်မင်း"

မပြေးရုံတမယ်သာ အခန်းတွင်းဝင်သွားတော့ . . . ခုတင်ထက်မှာ ခ
က်ခဲလွန်းစွာ အသက်ရှူနေသော ချစ်ဇနီး၏ ရုပ်လွှာ . . .

သူ့မှာ သတိမရှိတော့ . . .

ချမ်းသာခြင်းအပေါင်းကို စွန့်လွှတ်ရဲသော အချစ်သတ္တိရှင်မလေး
စောခက်နွယ်

"ဝမ်းနည်းပါတယ် ကိုတင်အောင်မင်း . . . သူ့မှာ အခြေခံရောဂါတွေ
ရှိနေတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုမှ ကြိုးစားလို့ မရတော့ဘူးဗျာ"

"ဟင် . . ဟင် . . ဒါ . . ဒါဆို"

သူ့စကားကို သူမဆက်ဝံ့။

ဒါဆို သူ့အချစ်ဆုံးကို ထာဝရစွန့်လွှတ်ရတော့မှာ ပေါ့နော်။

အချစ်ဦးဇနီးသည် လေးကို အဆုံးရှုံးခံရတော့မှာ ပေါ့နော် . . ဆို
သော အသိဝင်စိတ်နောက်မှာ တင်အောင်မင်း တစ်ယောက်မှာ ရူးသွပ်
သွားတော့မလောက်ချောက်ချားရင်း . .

"ကယ်ပါဦး . . . ကယ်ပါဦး ဆရာရယ်"

"မသေရဘူး . . . ခက်နွယ် မသေရဘူး"

"ခက်နွယ်ကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး"

တင်အောင်မင်း၏ ပေါက်ကွဲမှုကိုကြည့်ပြီး ဘယ်သူမှ မျက်ရည်မဆည်နိုင်ကြတော့။

နှင်းမှုန်ဝေသော မောရမ်းမြေ၏ ညနေဦးတွင် ...

အချစ်အတွက် အသက်နှင့်ဘဝကို စွန့်လွှတ်စတေးသွားသော အချစ်ကြီးမလေး 'စောခက်နွယ်'၏ အသက်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ရင်မှာ ပိုက်ဖက်လျက် ငိုရှိုက်နေရှာသော တင်အောင်မင်း၏ အဖြစ်ကို ဘယ်သူမှ မကြည့်ရက်၊ မမြင်ရက်ကြတော့။

သူတို့ နှစ်ဦး၏ ခြေရင်းဆီမှာ တော့ ...

သောကအပေါင်းနှင့်ဖွဲ့စည်းရာ ဤလောကအတွင်းသို့ စတင်ဝင်ရောက်လာသော လူသားတစ်ဦး ...

သို့မဟုတ် ...

သူ့ မိခင်ကဲ့သို့ အချစ်ကို မြတ်နိုးကိုးကွယ်ကာ တန်ဖိုးထားရှာလေမည့်သူ ...

မောရမ်းမြေဖွား မြန်မာမိန်းမလှလေး .. "နန်းခမ်းမို"

အခန်း(၃)

"မေမေ မောင်မောင်ရေး မွေးမယ်ရား"

"အေး . . သမီးလေးရယ် . . ငါ့သမီးကို ကံဆိုးပါတယ် . . သမီးလေး စကားတတ်စ အခါလည်ကျော်အရွယ်လေးမှာ မေမေနောက်တစ်ယောက် မွေးရမယ်"

နန်းခမ်းအေးစကားကို ဘာမှ နားမလည်ဘဲ ငေးကြည့်နေရှာသော မိန်းကလေး။

အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် ကိုယ့်ရင်သွေးလောက် မချစ်သော်လည်း ဤကလေးကို သားကြီးထက်ပင် ဒေါ်နန်းခမ်းအေး အသနားပိုခဲ့ရှာသည် ။

ကိုယ့် ရင်သွေးကိုပင် ကြည့်ရှုနိုင်ခွင့်မရအောင် တမလွန်ခရီးရှည်သို့ ထွက်ခွာသွားရရှာသော စောခက်နွယ်၏ ကိုယ်စား သူ့သမီးလေးကို သနားချစ် ချစ်ခဲ့ရှာလေသော ဒေါ်နန်းခမ်းအေး။

စိတ်ထား နှလုံးသားဖြူစင်သန့်ရှင်းလွန်းသော မိန်းမမို့ သွေးမစပ်သောကလေး၏ အနံ့အတာကို ခံနိုင်ရှာပေသည် ။

လောကကို စတင်ဝင်ရောက် လာပြီးသည့် မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာ ပင် "အမိမဲ့"ခဲ့ရရှာသော ကလေးလေးမို့ မိခင်စိတ် မိခင်မေတ္တာဖြင့် ဤရက် သမီးလေးကို ရင်ခွင်၌ ပွေ့ပိုက်ကာ ပြုစုကျွေးမွေးခဲ့ရသည် မှာ သမီး

လေးပင် အခါလည်ကျော်၍ စကားတွေတတ်နေခဲ့ချေပြီ။

"ရှမ်းပြည်နယ်မှာ မွေးပြီး ကျွန်မရဲ့ သမီးလေးအဖြစ် မွေးရမှာ မို့ ကျွန်မတို့ ရှမ်းနာမည်ဘဲ ပေးပါရစေနော် ကိုတင်အောင်မင်း။ ခမ်းအေးရဲ့ သမီးလေး ခမ်းမိုပေါ့ရှင်။ နန်းခမ်းမို"

"နန်းခမ်းမို"

"ဟုတ်တယ် ... မိုမိုလို့ ခေါ်ကြတာပေါ့"

အချစ်အတွက် ဘဝပျက်ခံနေသော ကိုတင်အောင်မင်းက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်သည် ။ ဘာမှ မဆွေးနွေးခဲ့၊ စောခက်နွယ်မရှိသည့်နောက်ပိုင်းတွင် သူ့ဘဝ၏ အဖော်သည် အရက်။

"မေမေ ... ကိုကိုရော"

"ကျောင်းသွားတယ်လေ သမီးလေးရဲ့ ။ လာခါနီးပါပြီ" ဒေါ်ခမ်းအေးက နာရီကိုမော့ကြည့်ပြီး ...

"သမီးလေး . . ကိုကိုကို သွားစောင့်နေနော်။ မေမေ ထမင်းချက်လိုက်ဦးမယ်"

"ကိုကိုဖို့ လည်း ချက်နော်မေမေ"

"ဪ ... ချက်မှာ ပေါ့ သမီးရယ်"

နန်းခမ်းမိုသည် ဒေါ်ခမ်းအေးရှိရာ နောက်ဘက်အဆောင်မှ အိမ်ရှေ့ဆီသို့ ပြေးထွက် လာပြီး အိမ်ရှေ့ခါးပန်းမှာ ကျကျနနလေး ခြေချပြီးထိုင်လျက် ...

"ကိုကိုရေ . . လာပါတော့"

"ကိုကိုရေ . . လာပါတော့"

ဟူသော ရင်ထဲမှာ တမ်းတသံအတိုင်း နှုတ်မှ ရွတ်ဆိုလျက် နေ့စဉ် စောင့်မျှော်နေတတ်ရှာသော သံယောဇဉ်မလေး ခမ်းမိုရယ်လေး . . .

လူ့ဘဝမှ လူသားတွေ၏ မျက်နှာကို စတင်မှတ်မိစဉ်ကပင် "ကိုကို" ဆိုသောသူကို စတင်မှတ်မိခဲ့ရှာသော 'မိုမို'။ စတင်သံယောဇဉ်ဖြစ်ခဲ့ရသော အားကိုးရခဲ့သော ချစ်ခင်ခဲ့ရသော မိုမိုရဲ့ ကိုကိုရယ်လေ . . .

"ညီမလေး . . ရော့ သကြားလုံး"

သူ့အတွက် ပေးလိုက်သော မုန့်ဖိုးထဲမှ မျှဝေလျက် သူ့အပြန်လမ်းကို ထာဝရမျှော်နေတတ်ရှာသော ညီမလေးစားဖို့ တစ်ခုခုဝယ်လာရသည်က ခုနစ်နှစ်သားလေး ကိုကို၏ နေ့စဉ်ဝတ္တရား . . .

"မေမေ . . . သမီးလည်း လိုက်မယ်"

"ကိစ္စရှိလို့ သွားမှာ ၊ ကလေးမလိုက်ရဘူးသမီးရဲ့ ၊ ကိုကိုနဲ့ ကစားနေနော်"

ရသည် ။ မိုမိုမငိုပါ။

"ဖေဖေ သမီးလည်း လိုက်မယ်"

"ဖေဖေအလုပ်ရှိလို့ . . သမီးရဲ့ ကိုကိုနဲ့ နေခဲ့နော်"ရသည် . . . မိုမို မငိုပါ။

ကိုကိုသည် ကျောင်းဆိုသောအရပ် မဟုတ်ပါပဲ တခြားတစ်နေရာရာ ၊ ကစားရန်တစ်နေရာရာသို့ သွားလျှင်တော့ မိုမိုကို ဘယ်သူမှ ချော့၍ မ

ရတော့။

ကျောင်းဆိုသောအရပ်ကိုသူ မလိုက်ရကြောင်း နားလည်သည် ။
တခြားသော နေရာအားလုံးကို သူလိုက်လိုသည် ။

ကိုကိုနှင့်ခွဲခွာ၍ မနေရစ်ခဲ့ချင်၊ ကိုကိုရှိမှ သူ့ဘဝပြည့်စုံသည် ။ ပျော်
သည် ။

ကိုကိုထားရစ်ခဲ့သော ကာလများမှာ တော့ နန်းခမ်းမို့ ကို ဘယ်သူမှ
ချော့၍ မရ။ ကျီကျီတက်အောင် ငိုလေတော့သည် ။

နောက်ဆုံးကိုကို ကိုယ်တိုင် ပြန် လာပြီး ချော့မော့လျက် အတူ က
စားလေမှ နန်းခမ်းမို့ အငိုတိတ်လေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ခုနစ်နှစ်သားလေးကိုကိုမှာ ဖြောင့်ဖြောင့်မသွားဖြစ်၊ ဖြော
င့်ဖြောင့် မကစားဖြစ်ပါပဲ။ ဘယ်နေရာသွားသွား ညီမလေးက
တန်းလမ်း။

"ကိုကို ချီ"

သူညောင်းလေတိုင်း မနိုင်တနိုင်နှင့် ချီပိုးပြီး ပြန်လာခဲ့ကြပုံများကို န
န်းခမ်းမို့ ပြန်လည်၍ စဉ်းစားလေတိုင်း ရေးရေး ပေါ်လာတတ်မြဲပါ။

ကိုကိုနှင့် လက်ချင်းတွဲဆက်လျက် သွားအတူ၊ လာအတူ၊ ဆော့အတူ
နေခဲ့ရသော ကာလများကိုတော့ နန်းခမ်းမို့ ဘယ်သောအခါမှ မမေ့ပျောက်
နိုင်ခဲ့ပါ။

"ကိုကို"

"ညီမလေး"

ဆိုသောအသံဖြင့် ထာဝစဉ်တွဲဆက်ခဲ့လေသော သံယောဇဉ်ဦး ကာ

လများ . . .

သည် လိုနှင့် နန်းခမ်းမို လူသားမြို့တော်သို့ ရောက်ပြီးတစ်နှစ်ကျော်
မျှအချိန်ကာလအတွင်းမှာ

"မောင်မောင်"

ဆိုသော လူသားတစ်ဦး ထပ်မံမွေးဖွားလာခဲ့လေတော့သည်။ ။

မောင်မောင်သည် ချူချာသော ကလေးငယ်အဖြစ်နှင့် မိခင်၏ ရင်ခွင်
မှ ဆင်းရဲသည် မရှိ။

သားသမီးကို အထူးဂရုစိုက်၍ ပိုက်ပွေယုယ တတ်ရှာသော ဒေါ်နန်း
ခမ်းအေး၏ ရင်ခွင်မှာ မိုမို့အတွက် နေရာမရှိတော့။

ဦးတင်အောင်မင်းသည် လည်း

"ချစ်ဇနီးအတွက် အသည်းကွဲသည် "

ဆိုသောအကြောင်းပြချက်ဖြင့် အရက်၏ ခြေတော်ရင်း၌ ဝပ်စင်းနေ
သော သားကောင်များ စွာထဲမှ တစ်ခုသောသားကောင်ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။

"သမီးလေးကို သူတို့ က ချစ်ကြသားပဲ"

"နန်းခမ်းအေးက . . . ကလေးကို မိခင်တစ်ယောက်နဲ့ မခြားအောင်
ပြုစုပေးနေတာ"

"ငါမှ ကလေးမထိန်းတတ်တာ"

ဟူသောအယူအဆများ ဖြင့် သူ့ဘက်သို့ ခပ်သာသာလေးတွေးပြီး သူ
ကိုယ်ကိုသူသာ ပထမဦးစားပေးအနေဖြင့် ထားခဲ့သော ဦးတင်အောင်မ
င်းက အိမ်မှာ ပြန်လာအိပ်ရုံမို့ နန်းခမ်းမိုအတွက် ဖခင်ရင်၏ ရင်ခွင်ပျော
က်ရုံမက . . .

အနန္တမေတ္တာရှင် မိခင်ကြီး၏ ရင်ခွင်မှာ လည်း သူ့ကိုယ်စား ‘မောင်
မောင်’ ဝင်ရောက်ခဲ့လေပြီ။

သည် လိုနှင့်

မောရှမ်းမြေမှာ မွေးဖွားကြီးပြင်းခဲ့ရရှာသော နန်းခမ်းမို ဆိုသည့် မြ
န့်မာမိန်းကလေးသည် သူ့ဘဝအတွက် တစ်ဦးတည်းသော
အားထားရာ၊ မှီခိုရာ၊ မြန်နိုးရာ၊ ချစ်ကြင်ရာ ‘ကိုကို’ဆိုသောသူအတွက်
သူ၏ ရစ်ပတ်နိုင်စွမ်းသမျှသော သံယောဇဉ်ကြိုးတို့ သည် ကိုကိုထံ၌
သာ စုစည်းချည်နှောင်ပြီး လောကကြီးအတွင်းမှ အချိန်ကာလများ စွာ
ကို ဖြတ်သန်းလွန်မြောက်ပြီးသည့် နောက်ဝယ် . . .

အခန်း(၄)

တောအထပ်ထပ် တောင်အလျှိုလျှိုကြားမှ ရစ်ခွေပတ်ဝှေ့ကာ မြန်မာ့နယ်စပ်ကမ်းခြေကို ထိတိုက်ဖြတ်ကျော်စီးဆင်းသွားလေသော ...

"ရွှေလီမြစ်"

တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံနှင့် မြန်မာနိုင်ငံအကြားမှ လည်းကောင်း၊ တရုတ်ပြည်တွင်းမှ လည်းကောင်း၊ မြန်မာပြည်ထဲသို့ လည်းကောင်း၊ ရေကြောင်းများ ပြောင်းလဲကွေ့ကောက်ကာ စီးဆင်းလာသော ချစ်ကြည်ရေးနှစ်နိုင်ငံ၏ မျှဝေပိုင်ဆိုင်သောမြစ်ရွှေလီ ...

"ဒီဖောင်မှာ ပါလာပါပြီ၊ ဟောဟိုမှာ အကျီ အနီနဲ့ "

အဝေးကပင် လှမ်း၍ မြင်နေရသော အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် သူ ...

သစ်သားလှေအရှည်ကြီးကို ဘေးနှစ်ဘက်အောက်ခြေဆီမှ ဝါးလုံးများ နှင့်တုပ်နှောင်ပြီး ဖောင်သဖွယ်ဆင်ထားသည့် မြစ်ကူးကုတို့ ယာဉ် ...

ရေကတိမ်ပြီး သောင်တွေထွန်းနေသဖြင့် လှေသွားရန်အတွက် လှော်စရာမလို။ ထိုးဝါး ဝါးလုံးရှည်ကြီးများ နှင့်ထောက်ကာ ထိုးကာရွေ့လျား စေရသောယာဉ်။

"လာ ... သွားကြိုရအောင်"

"နန်းစောမွန်" က သွက်လက် တက်ကြွနေသည်။ ။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် လက်ချင်းချိတ်ဆက်လျက် သောင်ပြင်ပြန့် အတိုင်းပြေးကြိုတော့

"ဟေး . . . မွန်"

ဖောင်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး နန်းစောမွန် လက်တွင်းသို့ သူငယ် လာသော အထုပ်တစ်ထုပ်ကိုထည့်ပေးလျက် . . .

"မွန်ဖို့ ပဲ ဝယ်လာတယ် . . သူ့ဖို့ ဘာမှ ဝယ်မလာဘူး။ သူက ကိုကိုအ ချစ်တော်မဟုတ်လား"

"အမယ်လေး . . ဒီကလည်း ဘာမှ မလိုချင်ပေါင်"

"ဟဲ . . ဟဲ . . မလိုချင်တဲ့ မျက်လုံးကလည်း မွန်လက်ထဲက အထုပ် ပေါ်မှာ ချည်းပါလား"

"မောင်မောင်နော်"

နန်းခမ်းမို့ နှုတ်ခမ်းစူပြီး မျက်စောင်းခဲမိတော့ . . .

"အလကားပါ မိုမိုရဲ့ ၊ အထဲမှာ အမေမှာ တာအပြင် . . နင့်ဖို့ ငါးထည် ၊ မွန်ဖို့ ငါးထည် လက်ကိုင်ပဝါလှလှလေးတွေ ဝယ်လာပါတယ်"

"တော်စမ်းပါမောင်မောင်ရယ် . . မသိရင်ခက်မယ်၊ နင် မွန်မွန်ဖို့ ဝယ်ပေးချင်တာနဲ့ အမေ့အဆူမခံရအောင် ငါ့ဖို့ ပါဝယ်လာတာပါ . . ငါသိ ပါတယ်"

"မိုမိုကလည်း ဟယ်"

နန်းစောမွန်က မောင်မောင့်ကို အားနာသွားသလိုလို၊ ရှက်သွားသလို လိုဟန်လေးနှင့် မျက်နှာပျက်သွားရှာသည်။ ။

"လျှာရှည်မ . . အမေ့ ပြန်တိုင်မနေနဲ့ ဦး"

မောင်မောင်က မျက်နှာထားနှင့်ဟောက်တော့ နန်းခမ်းမိုက မျက်စောင်းစူးစူးကြီးထိုးပစ်လိုက်သည်။ ။

"နင်တို့ မောင်နှမကလည်း အမြဲရန်ဖြစ်နေတာပဲ . . . လာလေ . . သွားကြမယ်"

နန်းစောမွန်က စိတ်ညစ်သွား၍ သူ့အပျော်လေးများ လွင့်စဉ်ကုန်သည်။ ။

"မိမိ . . . ငါတို့ ဒီနေ့ခင်းကားနဲ့ ပြန်မလား"

"နင့်သဘောပဲ"

"မပြန်ပါနဲ့ ဦးဟယ် မိမိရယ် . . သန်ဘက်ခါ မူဆယ်ဈေးနေ့ပြီးမှ ပြန်ကြပါ"

"မောင်မောင် နေချင်နေခဲ့။ ငါတော့ ပြန်မှာ ပဲ"

"နင် ကိုကိုကို မခွဲနိုင်လို့ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် . . ဟုတ်တယ်။ ပြီးတော့ အမေ့ကို ကူမယ့်လူမရှိတာလည်း နင်အသိပဲဟာကို"

"အေးပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာ တစ်ရက်လောက် နေကြရအောင်လေ။ မနက်ဖြန်မှ ပြန်မယ်"

"ဈေးဖိတ်ညကြီးကို သန်ဘက်ခါနေ့လယ်မှ ပြန်ကြပါဆို"

"မဖြစ်လို့ ပါ မွန်မွန်ရဲ့ ၊ ဒီနေ့ပြန်ခဲ့မှာ လို့ တောင် ကိုကိုကို ပြောခဲ့တာ"

"ပြောမနေနဲ့ မွန်မွန်၊ သူက သူ့ကိုကိုမှ လူလို့ ထင်တာ"

"နင့်ကိုလည်း ငါချစ်တာပဲ မောင်မောင်ရယ်။ နင်ခိုင်းတာဆို ငါအမြဲ လုပ်ပေးခဲ့တာတော့ မပြောဘူးလား"

"အေးပါ . . . အေးပါ။ ကဲ . . . ဒါဆို ဒီတစ်ညတည်းနေပါဟာ . . . နော် မိုမို . . ."

နန်းခမ်းမို ငြိမ်တွေသွားသည် ။ မျက်စိထဲမှာ ကိုကိုရုပ်ပုံက ထင်ဟပ် လာတော့သည် ။

"မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ မောင်မောင် ဒီလောက်နေချင်မှ တော့ နေလို က်မှ ပဲဖြစ်မှာ ပါ"

ဟင်းအတွေးအဆုံးတွင် နေကြမည်ဟု မိုမိုကြေညာလိုက်တော့ မောင်မောင်နဲ့ နန်းစောမွန် တို့ ၏ အပြုံးများက ရွှေလီမြစ်ဝှမ်းဒေသအနှံ့ ပျံ့နှံ့သွားလေတော့သည် ။

ယခုလို နွေဦးရာသီမှ စ၍ . . .

ရွှေလီမြစ်ရေစစ်ချိန်တွင် မြစ်ခြေလယ်ကွင်းများ လည်း ခြောက်သွေ့ နေသဖြင့် လယ်ကွင်းများ ၊ ကန်သင်းများ ပေါ်မှ လမ်းလျှောက်၍ ရနိုင် ပေသည် ။

ရွှေလီနှင့်နမ့်ခမ်းမြို့သည် အတန်ငယ် အလှမ်းဝေးကွက်ပါသော်လည်း . . .

မူဆယ်မြို့နှင့် ရွှေလီသည် လှမ်း၍ မြင်နေရလောက်အောင်ပင် နီးကပ်ပါချေသည် ။

မူဆယ်နှင့်နမ့်ခမ်းမြို့သည် ကားလမ်းခရီး (၁၉)မိုင်မျှသာဝေးကွာပါ သဖြင့် . . .

ပြည်မသားနှင့် သွေးချင်းများအားလုံး၏ နှုတ်မှာ မူဆယ်၊ နမ့်ခမ်းဟူ၍ တစ်တွဲတည်းတွဲခေါ်လေ့ရှိသော မောရှမ်းမြေတို့ ၏ အထင်ကရ မြို့မောင်နှမ။

ရွှေလီနှင့် တပြင်တည်းဖြစ်နေသော လယ်ကွင်းမြေပေါ်မှ လျှောက်လာကြပြီးနောက် မူဆယ် တောင်ပေါ်မြို့လေးသို့ ပန်းဟိုက်အောင် တက်ခဲ့ကြရသည် ။

ဤ မူဆယ်မြို့၏ ဗိုလ်တဲကုန်းမြေမှ ဆီး၍ ကြည့်လိုက်လျှင် တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံဘက်မှ သကြားစက် နှင့်ရွှေလီမြစ်ခြေမှ မြင်ကွင်းကိုပါ ရှင်းလင်းစွာ မြင်နိုင်ပါ၏။

မြင့်မတ်လွန်းသဖြင့် နွားများ မရန်းနိုင်ကြ၊ ကုန်တင်နွားလှည်းများကို လူတို့ ကူ၍ တွန်းတင်နေကြသည့်ဘေးမှ ဖြတ်ကျော်လျှောက် လာပြီး ဗိုလ်တဲကုန်းမှ ပတ်လျက် နန်းစောမွန်တို့ ၏ အိမ်ရှိရာ ‘ဟိုမွန်ရပ်’သို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့ကြသည် ။

ဌာနေတို့ သည် အားလုံးလိုလိုပင် ‘ရှမ်းကြီး’ဟု ခေါ်သည့်မောရှမ်းစကားများ သာ ပြောဆိုလေ့ ရှိကြသည် ။

အောက်ရှမ်းဟု ခေါ်သော ကျောက်မဲအောက်ဘက်ပိုင်းဆီမှ မြောက်ပိုင်းရှမ်းပြည်သားများ ၏ စကားနှင့် လည်းကောင်း၊ တောင်ကြီး-ကလောစသော တောင်ပိုင်းရှမ်းပြည်နယ်သားများ ၏ စကားနှင့်လည်းကောင်း အနည်းငယ်ကွဲပြားခြားနားလေသည် ။

အလောင်းစည်သူမင်းလက်ထက်ကပင် ရေးထိုးခဲ့သောကမ္ဘည်းကျောက်စာအရ ‘မောလူမျိုးတို့ နေထိုင်ရာ’ဟု ပါရှိချက်အရ ဤဒေသမှ ရှမ်းတို့ မှာ ရှမ်းကြီးဟူသော မောရှမ်းတို့ ဖြစ်ကြလေသည် ။

ဟိုမွန်၊ မြောက်ရပ်၊ တောင်ရပ်၊ ဈေးရပ်၊ ကောင်းနောင်ရပ်၊ ခရစ်
ယာန်ရပ် ဟူ၍ ရပ်ကွက်ပေါင်း ခြောက်ခုဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသော
မူဆယ်မြို့ပါ။

"ရော့ . . ခမ်းမို၊ အမေ့ဖို့ တဘက်တစ်ထည်ယူသွား"

"ဟာ . . မပေးပါနဲ့၊ ခမ်းမိုတို့ လာတိုင်း အကြီးကပေးနေတာပဲ"

"တို့ နှစ်ယောက်ကညီအစ်မ ထက်ပိုချစ်ကြတယ်လေ၊ သမီးတို့ အပြ
န်မှာ လက်ဆောင် တစ်ခုတစ်ခုပါသွားမှ သူ့ကိုသတိရတယ်ဆိုတာသူယုံ
ကြည်မှာ ပေါ့" နမ်းခမ်းမို ယူလိုက်ရပါသည်။ ။ အိမ်မှ အမေဒေါ်နန်းခမ်း
အေးသည် မူဆယ်သူမို့ . . .

ယခုနန်းစောမွန်တို့ ၏ မိခင် "ဒေါ်နန်းမောက်ဆွယ့်" နှင့်က အချစ်
ဆုံး အရင်းနှီးဆုံးသော ငယ်သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြပါ၏။

အမေသည် လွန်ခဲ့သော၊ နှစ်ပေါင်းများ စွာက မြန်မာအမျိုးသား ဘ
ဘဦးမြတ်စံနှင့်အိမ်ထောင်ကျပြီး နှစ်ခမ်းမြို့မှာ အခြေတကျနေထိုင်လျ
က်ရှိသည်။ ။

ဒေါ်နန်းမောက်ဆွယ့်တို့ မိသားစု နှစ်ခမ်းသို့လာလျှင်ဖြစ်စေ . . ဒေါ်
နန်းခမ်းအေးမိသားစု မူဆယ်သို့ လာလျှင်ဖြစ်စေ တစ်ဦးအိမ်မှာ တစ်ဦး
တည်းခိုကြသည်။ ။

ယခုလည်း လက်ဖက်ခြောက်များ မန္တလေးပွဲရုံသို့ တင်သွင်းရေးကိစ္စ
အတွက် စီးပွားဘက်လည်း ဖြစ်သော ဒေါ်နန်းမောက်ဆွယ့်တို့ အိမ်သို့ မို
မိုတို့ မောင်နှမကိုအမေကခိုင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

"မိုမိုရော့ . . . ဒီဝမ်းကပ်ထူထူယူ၊ဒီမှာ ကနွေလည်း ချမ်းတာပဲ"

"အမလေး မောင်မောင်ရာ . . မိုမိုကို ပါးပါးလေးမပေးပါဘူး . . . စိ

တ်ချပါ"

"သူကဒီလိုပါပဲ နန်းမွန်ရဲ့ ၊ ရန်သာဖြစ်ကြတာ၊ မိမို့ကိုတော့ အမြဲညှာပါတယ်"

"မိမို့ မောင်နှမသုံးယောက်က သိပ်ချစ်ကြတာပဲနော် . . ."

"ချစ်တာပေါ့၊ ဒီအစ်မတစ်ယောက်တည်းရှိတာ"

မောင်မောင်က အားရပါးရပြောလျက် အိပ်ခန်းကျယ်ကြီး၏ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ခင်းထားသော အိပ်ရာပေါ်သို့လှဲချလိုက်ပြီးဝွမ်းကပ်ကြီးကိုဆွဲ၍ လိုက်လေသည် ။

"မောင်နှမအရင်း မဟုတ်ဘူး " ဆိုသောအသံကို အားလုံးနှင့်အတူ ကိုကိုရော မိမို့ရော မောင်မောင်ပါ သိထားကြပါသော်လည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ သွေးကွဲစကားမဆိုဖြစ်။

ကိုကိုကလည်း ညီမလေးအတွက် . . .

မောင်မောင်ကလည်း မိမို့အတွက်ဟူ၍ ထာဝရ ဦးစားပေးခံရမြဲပါ။

အမေသည် အလွန်အမင်းစိတ်ထားကောင်းလွန်းသူမို့ မျှတရုံမက အမိမဲ့မလေးမိမို့ကို အမြဲ အရေးပေးလေ့ ရှိရှာပါသည် ။

ညီမလေးဖို့ ချန်ထားဦးနော် . . .

မောင်မောင်နှင့်အစ်မမိမို့ မစားရသေးဘူး။

ဟူသော စကားမျိုးအမြဲပြော၍ အစားအစာကိုပင် ပို၍ ကျွေးလေ့ရှိရှာသော အမေခမ်းအေး . . .

သူတို့ မောင်နှမ သုံးယောက်သည် လည်း အမေပုံသွင်းထားသည့် အတိုင်းပင် ချစ်ခင်စည်းလုံးစွာဖြင့် တကယ့်မောင်နှမအရင်းအတိုင်း နေ

ထိုင်လာခဲ့ကြသည် မှာ ယခု မိမိအပျိုလေးဖြစ်လာခဲ့သည့် အသက်နှင့် အမျှပါ။

ဤမှာ ဘက်ပိုင်းတွင် သာ သားသမီးများများ မွေးလေ့ရှိကြသော်လည်း မောင်မောင့်ကိုမွေးပြီးနောက် အမေမှာ သားသမီးမရတော့။

အမေထက်ဆိုးသူက အမေသူငယ်ချင်း ဒေါ်နန်းမောက်ဆွယ့်၊

နန်းစောမွန် . . . ဟူသော သမီးလေးတစ်ဦးသာ ထွန်းကားရှာသော အမျိုးသမီးကြီးပါ။

သည် အတွက် နန်းခမ်းမိတို့ မောင်နှမတစ်တွေရောက်လာလျှင် အဘွားကြီးပါ ပျော်နေတတ်ရှာသည် ။

နန်းစောမွန်သည် မူ သူ့ကြည်နူးမှုကို ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်း မရှိလောက်အောင်ပင် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပျော်နေတတ်ပါ၏။

မိမိတို့ မောင်နှမတွေပေါ်၌ လည်း ကြီးကြီးမားမား သံယောဇဉ်ထားရှာသူပါ။

ထိုည၌က သန်းခေါင်ရောက်သည့်တိုင် ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ထွန်းညှိကာ သုံးယောက်သား ပြောလိုက်ကြသည့်စကားများက မကုန်နိုင်မခန်းနိုင်အောင်ပါ။

ဒေါ်နန်းမောက်ဆွယ့်သည် လည်း စားစရာများ တစ်ခုပြီးတစ်ခု လုပ်ကျွေးရင်း ဘေးမှ တပြုံးပြုံးပါ။

မောင်မောင်သည် တစွပ်စွပ်စားတတ်သော သူငယ်အတိုင်း အိပ်ရာထဲမှာ တုံးလုံးလှဲရင်းက ကောက်ညှင်းကင်များ ၊ မြေပဲယိုများ ၊ နေကြာစေ့များကို ယူယူပြီးစားနေတော့သည် ။

"မောင်မောင်ကလည်း ဟယ် . . အိပ်ရာတွေ ပေကုန်တော့မယ်"

မိုမိုကအားနာ၍ ဟန့်တားသည်။ ။

"ပေပါစေ၊ လျှော်မယ်လို့ ပြောလိုက်စမ်း နန်းမွန်"

"ပေပါစေ၊ လျှော်မယ်"

နန်းမွန်စကားအဆုံးတွင် အားလုံး ရယ်မောဖြစ်ကြသည်။ ။ ပျော်ရွှင်ဖွယ် မူဆယ်မြို့၏ အမှတ်တရ ညလေးတစ်ည။
